

Metod Pevec

Tri legende o gravžih

Prvi primer ali ženski list

(Dita Afro)

Skoraj petdeset let je Dita Afro doživela in preživela brez večjih vznemirjenj. V mladosti je bila seveda Ditka in slovela je kot lepotica. Moški so jo obletavali v rojih, Ditka pa je že presenetljivo zgodaj spoznala, da so moški izprijena polovica človeštva. Tako pač je in to preprosto spoznanje bi lahko marsikateri ženski olajšalo življenje. Ditka vsekakor ni sodila med nevedne služabnice moškega egocentrizma. Prav zato so bili predstavniki tega spola zelo redko deležni njene naklonjenosti, na prste ene roke pa bi lahko prešteli vse, ki jim je bilo dovoljeno neposrednejše doživetje njene lepote. Nevoščljivi in obrekljivi jeziki so njeno modro selektivnost in nedostopnost zlobno potvarjali. Tako so med drugim širili zlonamerne govorice, da je Ditka domišljava samoljubnica, da je ohola ljudomrzlica in podobno. V resnici pa se je moških preprosto bala. Strah jo je bilo njihovih pohlepnih rok, prepotenih in grdo nabreklih vozlov med nogami, njihovih kalnih oči, nepoštenih pogledov, goljufivih besed in kosmatih prsi, od vsega jo je bilo najbolj strah grde moške poraščenosti. Atavizem, animaličnost, to je moški...

V zrelih letih je bila Ditka uspešna in še vedno izredno privlačna ženska. Moških se je z leti navadila, sprejela jih je kot neke vrste nujno zlo, zgolj kot neizogiben člen v razmnoževanju biološke vrste, zato je, kar se kosmatega spola tiče, še naprej ostala strogo selektivna oziroma izbirčna, kot so govorili njeni zavistni znanci. Moška obleganja so ji sicer godila, vendar je v sebi kljub vsemu vedno našla dovolj samozavesti, da je na njihova obleganja, ponavadi zgolj smešna petelinjenja, gledala prezirljivo. Vsi njeni moški so imeli neobčutljive pasje duše. Naj bo to naključje? Vsi po vrsti so se bili pripravljene osmešiti za majhen košček njene kože! Tega pa Ditka ni marala. Redko je nalletela na šarmantnejše osvajalce, ki jih je konzumirala z enakim apetitom in enako samovednostjo kot tako imenovan vsakdanji kruh. Povrh vsega pa Dita v poznejših letih ni bila samo privlačna

ženska, ampak je bila tudi vodja saldo-konto oddelka in mnoge mlajše sodelavke so ji morale poleg zrele lepote priznati tudi naziv »šefinja«.

Bližala so se ji tista leta, ki damam prinesejo zloglasno šarmantnost, simpatičnost in podobne nadomestke za usihajočo lepoto, vendar ji kljub vsemu na oddelku še nobeno adolescentsko krilce ni bilo kos, še vedno je vsak dan z zadovoljstvom registrirala poželenja in zavisti.

Potem pa...

No, ja, potem se je začelo vse podirati. Na oddelek je dobila praktikanta, študenta ekonomije. Krasen fant, ko bi le ne bil tako hudičevo lep. Nenadoma se je vse zavrtelo okrog njega. Strojepisne, referentke, matere dveh in celo treh otrok, šepava Janka, vse so strmele vanj! Ne! Pasle so se na njem. Fotokopirale so ga v svoj pohlepni spomin in ga sanjale cele noči, vlačile so ga v svoje zakonske postelje in obupno nečistovale. Vse po vrsti! Dita je to dobro vedela, kajti prvič v življenju se je nekaj podobnega pripetilo tudi njej. Že takrat, ko ga je sprejela v svoji pisarni in mu delila osnovne napotke, jo je obšla nekakšna osnovnošolska zadrega, ki je v trenutku popolnoma imobilizirala njeno uvajeno avtoritativnost. Komaj opazno se je smehljal, izpod njegovih obrvi je sijalo nekaj nedorečenega, obenem pa se je zdel preprost in vesel kot podeželsko sonce, vendar neznosno vroč. Ditka je čedalje hitreje drdrala svoje šefovske informacije in nasvete, dokler ga ni navsezadnje skoraj vrgla iz pisarne. Mladenič je zaprl vrata, Ditka pa se je dobesedno zrušila na mizo. Od lesene ploskve so se vračali odmevi splašenega srca, izpod pazduh pa je zavela sveža sopara prepotenega telesa. Počasi, zelo počasi sta minili dve najnapornejši minuti njenega življenja. Ditka se je prvič v življenju počutila kot žrtev in že v tistem trenutku, ko se je dvignila z mize, je vedela, da iz tega ne bo nič dobrega.

Bil je tisti prednovoletni čas, ki ga je Ditka vedno prezirala; kičasta zmešnjava, nič drugega. In vendar se je prav letos, po skoraj dvajsetih letih, pustila prepričati in je kljub vsemu šla na novoletno sindikalno zabavo. Drugič, odkar je v službi. Prvič so jo še kot pripravnico dobesedno odvlekli.

Sedela je med svojimi sodelavkami, klepetala, obrekovala in pila. Predvsem je precej preveč pila. Alkohola ni bila vajena. In seveda se je zgodilo prav to, česar se je najbolj bala in kar si je obenem tudi najbolj želela. Nenadoma se je pred njo priklonil praktikant. Spet hudičevo lep in samozavesten. Od kod ta neverjetna galantnost? To je bil zadnji utrinek Ditkine zavesti. Ni vedela, kaj jo je mladenič vprašal, niti, kaj hoče, niti, kako se bo vse skupaj končalo. Dovolila je, da jo je prijel za roko in odpeljal. Samo alkohol je Ditki pomagal, da je iz podzavesti spet privlekla korake fokstrota, tanga, valčka. Praktikant pa je plesal, kot da so ga učili že pred rojstvom. S peresno gibkostjo je zaplul v pijani prostor in jo vrtel in vrtel in vsi so ju gledali in ona

je vedela in bilo ji je vseeno, popolnoma vseeno. Tokrat je nekaj drugače. Nekaj, kdo ve?

Dvorana v dvanajstem nadstropju najuglednejšega mestnega hotela je bila že skoraj prazna, ko sta se Ditka in mladenič še vedno pozibavala v lenih akordih zadnje glasbe. Ko so muzikantje zaigrali tuš, ga ni ničesar spraševala. Prijela ga je za roko in odpeljala naravnost domov. Skoraj se je osmešila, ko ga je z materinsko naklonjenostjo vabila v posteljo. Fant se je namreč znašel neprimerno bolje, kot bi mu Ditka prisodila glede na leta. Nobenih pomislekov, nobenih spodobnosti ali celo predsodkov. Spretno jo je olupil iz sofisticirane večerne obleke in se takoj zagrizel vanjo kot v najbolj vsakdanji sadež. Grizljal jo je, seshal, predrzno stikal po najintimnejših in najobčutljivejših kotičkih in se potem spet kot sladkosnede polž plazil po vzdrgetalih koži. Ostal je nežen, prijazen in nenasiten gost njenega, priznajmo še enkrat, božansko zrelega telesa. Ginotje ji je prilezlo v grlo. Ni se mogla več krotiti...

»Požri me, parazitke moj... požri me...«

In jo je požrl, če temu lahko tako rečemo.

Naslednje jutro se je Dita zbudila sama. Mladenič se je še ponoči tiho poslovil in neslišno odšel. Izpod odeje je uhajala blagodejna gor-kota, odišavljena s skrivnostno mešanico vonjav, ki bi se gospej Diti še včeraj morda upirale. To jutro pa je zaprla oči in se potuhnila pod odejo. Kot samica, ko pride tisti divji zgodnjepomladanski čas, je razširila nosnice in vlekla vase toplo mešanico dveh spolov, dokler ni razločila dišečih ostankov mladeničevega telesa. Objela je njegov duh in ga stisnila k sebi. Prižela ga je na prsi, na trebuh in ga potem počasi spustila še nižje, tja do željne brazde in drhtečega jezička. Potem se je vse še enkrat ponovilo, spet je v svojih vznemirjenih nedrih gostila črnega mladeniča...

Gospa Dita se je dolgo obotavljala v postelji. Ko pa je budilka že tretjič zbrlizgala svoj histerični napev, je vendarle vstala in šla v kopalnico. Stuširala se je in se začela urejati pred ogledalom, ko se je zgodilo...

Iz neskončne globine ogledala jo je napadel gravž.*

* Na tem mestu je treba pojasniti in priznati nekaj resnic o t.i. gravžih. Vse pogostejši napadi, ki smo jim priča v zadnjem času, niso nič novega, dozdnevno presenetljivo so zgolj zato, ker je t.i. »uradna znanost« doslej trdila, da so gravži izkoreninjeni. Vse bolj očitno pa postaja, da je ta zlo-glasni človekov sovražnik neuničljiv. Za dolga desetletja se lahko potuhne v latentno fazo, da bi potem toliko bolj učinkovito napadel znova. Vemo, da so mnogo trdoživejši od virusov, le da so še nevarnejši, ker jih ni mogoče ne laboratorijsko ne kako drugače identificirati. Človek zanesljivo ve le to, da sta njihov obstoj in razmnoževanje vezana prav nanj. Homo sapiens je edina biološka vrsta, ki gravžem nudi primerno življenjsko okolje. Legenda sicer pravi, da so gravži in ljudje nekoč živeli v strpni simbiozi. Noben vir pa ne navaja, zakaj je sploh prišlo do spora med ljudmi in gravži. Zelo sprejemljive se zdijo novejša razlaga, ki trdijo, da so ljudje

Gospa Dita se ni takoj spomnila legende o gravžih, zato je protestno oblekla krilo z visokim razporkom in oprijeto bluzo, ki je bahavo poudarjala njeno jedro oprsje. Vendar ji je brezobzirni gravž v posmehljiv odgovor pljunil naravnost v čelo. Strupena slina se je razlezla po njenem obrazu in izjedla cele delte kanalčkov in zajed. Dita se je spet energično uprla, vendar ni mogla storiti nič drugega, kot da je s soboslikarskim zamahom adaptirala svoj obraz. V naslednjem trenutku ji je gravž ugasnil pogled, vendar tega ni več opazila, ker se je že umaknila pred nevarnimi zrcalnimi refleksi.

Ko je prišla v službo, je bila spet zbrana, urejena in samozavestna, vendar so kljub temu vsi vedeli, da se je ta dan začel njen konec in tega spoznanja niso niti skrivali. Na vsakem koraku je lahko čutila njihovo zadovoljstvo. Praktikant se je sicer pretvarjal, kot da se ni zgodilo nič, obenem pa je pogosto prihajal v njeno sobo razkazovat svojo lepoto in nikdar ni niti bežno namignil, da si morda želi, da bi, da bi karkoli... Niti na kavo je ni povabil.

Drugi primer ali moški list (Frenk)

Frenk je bil dolga leta skladiščnik, še pred tem pa navaden skladiščni delavec. Potem se je najprej naveličal prekladanja vreč in zabojev, kmalu pa tudi preštevanja »tistih magacinskih jajc«, kot je rad zarobantil. Pustil je skladišče in se prekvalificiral za šoferja. Želja se mu je uresničila. Dobil je dolge vožnje in končno je lahko veliko potoval, švercal in zaslužil desetkrat več kot prej. Uštel se je le pri tem, da si je precej naivno predstavljal dolge odsotnosti z doma. Ni si mogel misliti, da bo nenadoma tako pogrešal toplo posteljo in svojo ženo, ki je bila res iz leta v leto bolj čokata, vendar ni zato z nič manjšim veseljem naskakoval njene mesene bogatije. V tovarnjaku je bil večinoma sam. Redko je pobral kakšno štoparko, ki ni vreščala kot sraka, če jo je zgrabil za koleno, in ki ni skočila iz kabine, če je tvegala in segel po joških. Najhuje je bilo, kadar se je vračal iz Rusije. Z dolgo plovbo je prišla tudi mornarska potreba. Ker žene ni vozil s seboj in ker štoparke niso rade dajale, je imel na zadnji steni v kabini nekaj papirnatih prijateljic. Kraljica njegovih sopotnic je bila prilepljena na

začeli gravže obsojati kot parazite. Takrat naj bi se gravži dokončno izprijeli. Postali naj bi zahrbtni in podli, kakršne poznamo danes. Zato so ljudje gravžem onemogočili vsakršno legalno delovanje. Prepovedali so jim vstop v vse reprezentativne in tako imenovane »humane prostore«. Prav takrat so gravži dobili tudi to neprijetno ime, prej so se imenovali drugače, vendar je njihovo prvotno ime pozabljeno. Pravzaprav ni čudno, da se izigrani gravži danes ne sramujejo niti najnižkotnejših terorističnih taktik borbe. Znano je, da pogosto napadajo po straniščih, da se vtihotapijo v varljive reflekse ogledal, da na nepojasnen način uničujejo genske kode in podobno.

strop, prekrasna razvampirjena mulatka, ki se je lizala po joških in s prsti brazdala med nogami. Frenk jo je že nešteto krat pokavsral. Kadar je splezal na ležišče za sedeži, je zadostovalo samo nekaj polbliskov po čokoladnih stegnih in že je imel stalaktit med nogami. Po-grabil je otrplega kurca in že je bil v zamorkini pički, že ga je stisnila, prasica pokvarjena. Kadar je bil utrujen, je hitro opravil z njo oziroma ona z njim. Kadar pa je bil spočit, sta se čudovito ujela in uprizorila daljšo in slajšo zabavo. Dostikrat se je zgodilo, da ga je prišlo kar med vožnjo. Ni šlo drugače, moral je ustaviti in ga na hitro zdrkati, da je bil mir.

Nekoč ga je zgrabilo na madžarski avtocesti. Kar med vožnjo, letelo je pa krepko čez sto, si je odpel šlic in zdrgnil stoječega tiča. Debeloglavec mu je kmalu pljunil v roko. Zasmrdelo je po svežih beljakovinah in po smrti; brez pretiravanja, kajti na njegovi levi je histerično bevska hupa malega trabanta, ki ga je skoraj stisnil k bankini.

Ceprav je bila Frenkova ljubezen, kot vidimo, večinoma na ročni pogon, se je med prijatelji rad pohvalil s svojo moško močjo in erotičnimi podvigi. Nekaj je bilo res, nekaj je pa dodal, saj so drugače te zgodbe popolnoma nezanimive in jih nima smisla pripovedovati.

Prvi napad gravžev je Frenk doživel v Bolgariji. V Varni je razložil pošiljko rabljenih fliperjev. Zvečer je na črno zmenjal nekaj deviz in se namenil v zabavo, za sto mark si lahko v komunizmu privoščiš marsikaj. Bolgarsko sceno je Frenk poznal; dobiš vse, kar hočeš, ni pa preveč varno, če si sam. Zato je pil skrajno previdno, samo do določene mere. Ko se je počutil dovolj živahno in še vedno ne pijano, si je poiskal dekle. Frenk je imel denar in prav zato ni bil zadovoljen z vsako, ki je samevala za šankom in mameče rogovilila z razgaljenimi nogami. Če imaš v žepu sto mark, si lahko ogledaš tudi obraz in splošno kondicijo. Tokrat je šlo s skoraj neverjetno lahkoto. Za polovico denarja, ki ga je sklenil žrtvovati za žensko družbo, je dobil verjetno najlepšo, nedvomno pa najmlajšo, kar jih je kdaj spravil podse. Pozna najstnica, ki še ni bila ženska, vendar že brez vseh neprijetnih pubertetnih simptomov. Le govorila ni skoraj nič. Kar z vsem se je strinjala in se vseskozi prijetno smehljala. V hotelu je za nekaj kratkih trenutkov izginila v kopalnico. Vrnila se je na pol slečena, le črno čipkasto perilo se je še tesno oprijemalo ogorelega telesa. Frenk je začel kot ponavadi in ponavadi teh reči ni po nepotrebnem zapletal. Zgrabil jo je okrog pasu in močni roki sprožil po njenem telesu. Levica je zlezla pod hlačke. Neverjetno: dve čvrsti ritnici, napeti in okrogli, lahko bi ju sestavil in igral košarko, je bedasto obšlo Frenka. Desnica je naletela na dva joškasta čudeža in dve bradavici, dva kožna trna, ki sta ga zbadla v dlan. Na hrbtu je našel zankico, čipke so se odlepile in zdrsele na tla. Frenk je spustil joške in se umaknil za korak. Česa podobnega še ni videl niti na sliki. Kar

obstal je in zaprepadeno zija! v razgaljeno lepoto. Ne, takšni joški ne rastejo pri nas! Telo! Kakšno telo! To ni človeško telo! To ni ženska! Nobena ženska ne more biti tako lepa... To je nekakšen kip, nekakšna umetnost, nekakšna grška boginja, ali kaj... Videl jih je na fotografijah. Zakaj ji ne manjka niti glava, niti roke, niti en sam prst? Zakaj ni alabastrno bela, zakaj je živa? To se mu še ni zgodilo, namreč, da bi kar stal in gledal, ponavadi je naskočil in se ni mudil z ogledovanjem. Zdaj pa zija kot tele in nemogoče neumnosti mu silijo v glavo. Da bi bilo še huje, je po celem telesu začutil gomazenje mravljincev in kjerkoli so šli, so za seboj puščali topo ohromelost. Vedel je, da bo okamenel, če ne bo takoj česa naredil. Cel bo otrpnil kot satiriastični penis, le šleva med nogami bo ostal mehek kot dim.

To so gravži! To so gravži, je nenadoma prešinilo Frenka, se pravi tudi v Bolgariji, tudi v čisto pravem komunizmu!

Lepotica pa se je še kar smehljala, čudno se je smehljala. Skrivnostna milina se je kot uganka nabirala na koticčkih njenih ust in spravljala Frenka v še večjo zadrego. Samo dotaknila se je v bokih in tudi spodnja čipka je zdrsnila na tla. Frenk se je zazrl v črno krzno, ki se je v ribjem loku bahavo bočilo izmed stegen skoraj gor do popka. Nič, še naprej je ždel, kot bi stal pred izložbenim oknom in opazoval lepo darilo za svojo ženo. Recimo. Brez prave strasti je opazoval tudi lepo ročico, ki se je zapredla v goščo črnih dlak in lepe tanke prste, ki so razčesavali čudovito pričesko in iskali občutljivi rožnati brstiček. Frenk je bil še oblečen, vendar je prekleto dobro vedel, da ima v hlačah samo nekaj prešvicane ovele kože in ne svojega dobrega starega kurca, ki skoči do neba, če je treba. Njemu se te reči od pubertete naprej niso več dogajale. Namreč ta hinavska mrtvoudnost. To so lahko samo gravži. Mogoče jih je fasal že doma.

Bolgarki se je posvetilo, da je možakar cagav. Pokleknila je predenj in mu odpela šlic. Z roko je segla v razporek in komaj našla splašeno ptico, ki se je potuhnjeno pobesila med stegna. Zdaj bo vedela, se je ustrašil Frenk, zdaj bo začutila mrtvaški nič v moji kurčji glavicici. Jezna bo, odgriznila mi ga bo... Panika! Zakaj se mi ravno zdaj ne pobere s tal, ravno zdaj, ko bi lahko fukal takšno lepotico! Frenk ni verjel v boga, vendar se je v tem trenutku spomnil celo nanj in ga zbegano prosil, naj ga odreši idiotskih misli, naj mu vrne kri v telo, naj mu ga vendar dvigne, za božjo voljo, pa čeprav zadnjič, pa čeprav mu ga potem odreže in vrže psom. V glavi se mu je že vrtelo, neskončna sla je zablodila v možgane, tiste male glavice na mehkem peclju pa ni bilo mogoče priklicati iz globokih letargičnih sanj.

Vse do danes, vse do te nesrečne bolgarske noči, Frenk ni verjel v gravže, čeprav se je veliko govorilo o njih. Konec koncev, celo strokovnjaki niso vedeli prepričljivo povedati, kakšni naj bi sploh bili in so se med seboj pričkali, v katero znanstveno področje ta

problematika sploh sodi.* Nihče jih še ni videl, niti pod mikroskopom. To je Frenk prebral v nekem ženskem časopisu na nekem moškem stranišču in še to bi pozabil, če se ne bi zdaj zgodilo to... Takšno zmedo v človeku lahko povzročijo samo gravži. Bil je že velikokrat bolan in neštetokrat pijan, vendar se mu še ni zgodilo, da bi kdaj tako izgubil oblast nad seboj. Gravži so delali z njim, kar so hoteli. Vsilili so mu svojo voljo in ga obglavili tam spodaj, tam spodaj, kjer je bil Frenk vedno tako močan.

Bolgarka je odprla dlan in spustila zbegano živalco, da je obležala na odprti dlani. Vajena svojega posla, je vedela, da ne bo šlo brez umetnega dihanja. Stegnila je ošiljen jezik in obližnila čokati kljunček, potem pa se je s svojo športno mišico splazila vse do korena in voljnih jajc. Vrnila se je na konico in hlastno pogoltnila celo revščino. Ne bo ti uspelo! To so gravži! Frenk ni več ničesar čutil, le cinične misli so se še nekontrolirano pojale po njegovi glavi. Gravži so dokončno prežrli živec, ki vodi od kurca k srcu in od srca v glavo.

V Bolgarkinih ustih je izdajalski pribor res nekoliko narastel, vendar zgolj zato, ker je bil pač nekaj časa na toplem, zaradi fizikalnega zakona in ničesar drugega. Seveda pa to ni bil ponosen moški ud s svojo hrbtenico. Frenk se je zavedal, kako rahlo je vzhajalo meso in kako naglo lahko spet uplahne. Zato se je v negotovem upanju odločil, da bo vendarle poskusil priti v to žensko, vsaj toliko, da ga vtakne, da se lahko potolaži z mislijo, da je bil v njej, pa čeprav vse skupaj ne bo podobno pravemu fuku. Odnese jo je do postelje in se hitro skobacal nanjo. Bolgarka je željno razmaknila kolena, ga z ostrimi krempljci zgrabila za ritnici in stisnila k sebi. Frenk si je na vse kriplje prizadeval in tudi z roko izdatno pomagal zdvoimljenemu kurcu, vendar ni šlo. Ni ga uspel stlačiti v masleno špranjo. Zafrustrirana oteklina se je na pragu ženskega telesa zmečkala v gnilo figo.

Frenk se je vdal. Težak in beden se je zvalil z božanske prostitutke. V temi za zaveso hotelskega okna se je modrikasto zasvetlil kvadrat črnomoškega neba. Bobneč grom se je z majhno zamudo zaletel v okno in porožljal s šipo v razsušenem okenskem okviru. Bolgarka se je nevsiljivo prislonila in Frenk, ki je zdaj še bolj razločno čutil okuženost po celem telesu, je nenadoma začutil nezadržno potrebo po nežnosti. Tudi to se mu je zgodilo prvič, vedno so mu šle na živce vse ženske mevžarije pred in po. Objel je Bolgarko in jo prižel k sebi. Z romarsko pobožnostjo je začel božati lepo prostitutkino

* Sindrom gravžev bi seveda zahteval dobro koordiniran interdisciplinarni pristop vseh znanstvenih panog, ki se tako ali drugače že ukvarjajo s to problematiko. Znanih je nekaj uspehov s področja genetike. Precej resno se je temu problemu posvetila tudi filozofija, predvsem estetika. Še najbolj so se angažirale tako imenovane alternativne znanosti ki pa s svojimi spekulativnimi »odkritji«
marsikdaj naredijo več škode kot koristi.

telo, ki ga je tako poceni kupil v črnemorskem baru. Bolgarka je nenadoma zadrgetala, stresla se je kot božjastnica in tiho zajokala. Bogve zakaj. Dolgo je točila svojo žalost na Frenkova prsa. Pogovarjati se nista mogla. Frenk je znal samo slovensko in nekaj poliglotskih kočijaških besed, ki pa so bile tokrat popolnoma neuporabne. Bolgarka pa je ves čas molčala, vendar ni verjetno, da bi znala slovensko.

Proti jutru se je nebo razelektrilo. Tako kot noč je izginilo tudi kupljeno dekle. Sonce je spet prižgalo navaden dan, tako navaden, da se je zdramil iz morečih sanj. Ob dnevni luči se je laže sprijaznil z vsem, kar se je zgodilo sinoči. Spomnil se je, da navsezadnje ni edini, ki je doživel napad gravžev, in poraz s tem zahrbtnim sovražnikom ne more veljati za največjo sramoto. Sploh pa se je vse skupaj zgodilo v Bolgariji in priča je bila samo ženska, ki je ne bo nikoli več videl in ki jo bo že jutri pozabil. S tem popotniškim upanjem je vžgal tovornjak in se odpeljal proti domu.

Res je, da se svet vrti in da se zato vse stvari prej ali slej vrnejo na svoje staro mesto, vsaj približno. Vendar se je Frenk v nečem zmotil. Bolgarska noč se je neizbrisno vklesala v njegov spomin. Tudi napadi so se še ponovili in vedno, kadar je začutil prve znake, se je spomnil tudi lepe prostitutke, ne samo spomnil; popolnoma živo jo je zagledal pred očmi in koticiki njenih ustnic so se še vedno enako robili v skrivnosten nasmeh, ki je Frenka tudi po več letih še vedno begal. Od tiste bolgarske noči pa se mu ponavljajo tudi moraste sanje, ki so si največkrat zelo podobne. Začenjajo se s tihimi vabečimi klici. Čaroben dekliški glas nežno kliče njegovo ime. Temu ženitovanjskemu vabilu se preprosto ni mogoče upreti in sledi mu kot zaljubljen slepec, celo s tovornjakom je že drvel za njim. Potem postane glas močnejši in bolj vznemirjen, gost od poželenja. V njegovih prsih pa narašča napetost, nekaj se v njem napihuje kot balon in utriplje vse glasneje, dokler ne bobni kot volovsko srce in grozi, da se bo krvavo razpočilo. In ko navsezadnje upehan priteče na cilj, zagleda vedno enak prizor. Sredi velikega jezera stoji gola Bolgarka in steguje roke proti njemu. Iz jezera dehti blag vonj po ženskem spolu. Ko vonj doseže njegove žleze, se Frank vznemiri. Gleda jo, nedosegljivo sredi jezera, in si močno želi, da bi jo poklical, vendar doslej še ni našel primerne besede, ki bi si jo upal izreči namesto njenega neznanega imena. Njegovi nemi koprneči pogledi postanejo za Bolgarko pretežki. Počasi kloni in utoni. Z njo pod gladino izgine tudi nežen vonj po spolu, namesto njega pa Frenku udari v nos oster šoferski švic, ki ga prebudi iz sanj. V budnosti mu ostane le tako imenovani ud, ki mu je ob jezeru otrdel v bolečo mišico, vendar to ni navadna moška erekcija, temveč krč, ki mu tudi masturbacija ne pomaga.

Življenje je trdoživo in Frenk se je navadil živeti tudi s temi sanjami in s sorazmerno pogostimi napadi. Življenje z gravži je postalo

nekoliko lažje, ko je odkril nekatera pravila in taktiko njihovih napadov. Zato se že dolgo izogiba lepim in prav tako pretirano pametnim ženskam. Najvarnejše pred napadi so ženske z majhno napako: povešeni joški, poporodno razširjen trebuh ali celulitna stegna. Brž ko odkrije kako napako, steče vse brez problemov. Skratka, Frenk se zaradi gravžev ni odrekel življenju, samo sprijazniti se je moral, da seks ni več to, kar je bil, da zdaj pravzaprav jebe napako.

Tretji primer ali zadnje pismo

(Gospod Roman)

Gospod Roman je bil, če izvzamemo brezumna pozna leta njegovega življenja, popolnoma navaden človek. Tak je tudi hotel biti: pošten, vesten in predan delavec, kar je bilo za njegovo službo še posebej zaželeno, če ne tako rekoč neizogibno. Skozi njegove roke so šle namreč marsikdaj tudi zelo zaupne zadeve, nekajkrat označene celo kot državna skrivnost. Z delom v Ideološkem observatoriju je bil gospod Roman v glavnem zadovoljen, le da je bil v zadnjem času preveč obremenjen. V ideološko verifikacijo je dobival nenavadno veliko podpisanih in še več anonimnih prijav, ki so vse po vrsti govorile o skrivnostnih napadih na ugledne državljane in neredko tudi na osrednje državne institucije. Resda je bilo takšnih prijav vedno veliko in gospod Roman jih je spremljal, odkar je prišel na Observatorij, vendar pa še nikoli doslej niso bile tako protislovne, nelogične in prav gotovo nikdar tako množične. Novost so bili tudi očitno fiktivni podpisi kot recimo: Annabelle Danton, borci Pohorskega bataljona, Martin Krpan — Vrh pri Sveti trojici, vitezi kralja Matjaža, sveta Uršula in podobno. Praviloma je v teh ovadbah manjkal tudi za verifikacijo poglaviten podatek: konkreten opis napada in napadalca. Namesto podrobnih informacij pa so se v pismih ponavljale splošne in neoprijemljive sintagme kot recimo: »zahrbtni napad«, »nedopustna žalitev človeštva«, »življenjska nevarnost« ali pa nekatere bolj učene: »facialna erozija«, »atributi agresivnega nihilizma«, »mikrogenetska frustracija«, »progresivna psihofizična atrofija«, »bitemporalna dehumanizacija vrste« in podobno.

Gospod Roman je bil vse bolj prepričan, da te enigmatične ovadbe prihajajo z istega naslova, čeprav se mu je zdelo zelo malo verjetno, da bi jih pošiljal posameznik, saj bi tako obsežnega dela praktično ne zmoget. Zato se je vse bolj nagibal k možnosti, da se s tem zarotniškim poslom ukvarja dobro organizirana skupina nezadovoljnih državljanov. Gospoda Romana, ki je bil, kot rečeno, vaje takšnih pisem, je vznemirjal predvsem utemeljen sum, da so vsa ta pisma samo na videz nepovezana in nelogična. Ker pa je bil izkušen verifikator in marljiv

delavec, se je zavedal, da bo pravo sporočilo lahko zanesljivo razbral šele, ko bo prispelo zadnje pismo. Šele takrat bo imel pred seboj bolj ali manj zanesljivo kriptogramsko celoto. V številnih pismih so bili tudi zelo obsežni pasusi, ki so bili nepoučenemu bralcu popolnoma nerazumljivi. Gospod Roman pa seveda ni prezrl, da gre za šifrirane stavke, ki so bili po stari prevarantski navadi skriti v najbolj dolgočasnih odstavkih. Žal pa kljub zavzetemu prizadevanju večine teh šifriranih sporočil ni bilo mogoče razumeti, med drugim tudi zato, ker še vedno ni imel na voljo vseh prostozidarskih šifrantov in besedno-besednih slovarjev, čeprav se je že več let redno pritoževal in svoje nadrejene vztrajno prepričeval, kako nujno jih potrebuje. Zato je bilo delo v Ideološkem observatoriju zadnje čase še napornejše in v dolgih letih službovanja še nikoli ni tako težko pričakal konca tedna.

V soboto zjutraj je gospoda Romana prebudilo ostro kljuvanje v sencih. Bilo je, kot bi imel v votli glavi nestrpnega detla, ki bi se rad čimprej prikljuval iz svojega jajca. Morda je to zaradi pritiska, je pomislil in vstal. V kopalnici se je oblil s hladno vodo, kar mu je že večkrat pomagalo. Tokrat ni zaleglo niti malo. Pripravljal se je k britju, ko je v ogledalu zaprepačen zagledal svojo podobo. Obraz v ogledalu je imel nenavadno otekla senca. Simetrične izbokline so dajale vtis, da njegova glava raste. Nagnil se je bliže in opazil, da so otekline prepređene z modrikastimi žilicami, ki pa niso bile deltasto razvejane, temveč so se premikale kot tekoči kristali in se vedno znova organizirale v nenavadne grafične oblike. Pojav si je gospod Roman napačno razlagal kot posledico pretiranih duševnih obremenitev v službi. Kljuvanje pod modrikastimi vijugami pa se je še stopnjevalo. Spomnil se je nedotaknjenega zavitka analginov. Šel je v dnevno sobo in iz priročne lekarne vzel tablete, izluščil tri zrna in jih splaknil s kozarcem hladnega mleka. Komaj je odložil kozarec, ga je oblil srh, za hladnim drgetom pa je prišel še grozljiv občutek, da ga je nekaj polomil, da je morda ravnokar storil usodno napako. Občutek se je spreminjal v vse bolj gotovo prepričanje. Nekje je strašna napaka. Kaj? Še enkrat je odprl omarico z zdravili. Preveril je. Pojedel je tri analgine in ne morda česa drugega. V omarici so bile za vsak slučaj tudi zelo nevarne snovi. Ne, nekaj je bilo narobe že prej, že takrat, ko je šel iz kopalnice v sobo. Previdno je poiskal svojo sled v kopalnico. Na vsakem koraku je preveril občutje. Morda se bo kaj zgodilo. Morda bo kaj opazil. Preden je zavil v kopalnico, je pogledal v vežno ogledalo. V zrcalu je presenečen zagledal svoj obraz brez vsakršnih oteklin in enigmatičnih črtic. Ni mogel verjeti, z roko je otipal senca. Ničesar, le kljuvanje pod tenko kožo. Vesel tega odkritja, je pohitel v kopalnico, tam pa ga je še bolj presenetil njegov portret z nespremenjenimi ali celo nekoliko večjimi otekljami. Previdno je otipal in povsem jasno začutil narslo meso in počasen utrip, ki pa, kot je Gospod Roman z grozo spoznal, sploh ni bil sinhron z bitjem njegovega srca. Vrnil se je v sobo. Pri

vežnem ogledalu ga je, ne da bi pogledal vanj, spet jasno oplazil občutek, da je nekaj narobe.

Gospod Roman se je po dolgem času zatekel k alkoholu. Izbral je dvanajstleten whisky, ki se je v njegovi omari postaral za dodatnih pet let. Odprl je steklenico in pil, ne da bi točil v kozarec. Šele večkratno kombiniranje tablet in alkohola je ublažilo kljuvanje v senčih. Zvečer so se začele težave z dihanjem. Vdihoval je hitreje kot ponavadi in nekateri vdih sploh niso bili njegovi, nekajkrat so se pljuča razširila popolnoma brez njegove volje. Bedasto, vendar je bil Roman vse bolj prepričan, da znotraj njega živi še nekdo, ki je začel dihati z njegovimi pljuči. Ti vdih so bili redkejši kot njegovi, vendar neprimerno globlji, tako da je čutil, kako se odpirajo tudi tisti mešički, ki jih njegovo mirno življenje ni potrebovalo. Treba se je pomiriti, treba se je pomiriti, se je panično prepričeval in prižgal televizor, ki pa ga je moral takoj spet ugasniti, ker ga je bliskanje barv neznosno zbadalo v oči. Vstal je in začel hoditi po stanovanju. Gor in dol. Od okna do vrat. Da bi nekako zaposlil zbegane možgane, je začel šteti korake. Od štedilnika v kuhinji do obešalnika v predsobi: deset korakov, od okna v dnevni sobi do fotelja: tri korake, od okna v dnevni sobi do kopalnice: štirinajst korakov in nazaj: deset korakov. Še enkrat: osem korakov! Nemogoče, še enkrat, od okna v dnevni sobi do kopalnice: šest korakov! Grozno! Pri oknu se je ustavil, kajti za nazaj je porabil samo še štiri korake. Ni se upal obrniti, bal se je, da za njim ni ničesar več, absolutno ničesar, niti prostora. Odgrnil je zaveso in pogledal skozi okno, skoraj prepričan, da bo zunaj opazil kake simptome »konca sveta«. Vendar se mu je namesto tega le negotovo zazdelo, da je za oknom hiše čez cesto opazil splašeno senco. Pomislil je, da bi ga morda pomiril krajši sprehod, vendar se je v naslednjem trenutku ustrašil svoje misli. Prazna ulica je zevala kot odprta grobnica, ki čaka svojo žrtev. Zamižal je, se previdno obrnil in spet pogledal. Stanovanje je bilo seveda še vedno tam in prav nič drugačno kot prej.

Ob pol dveh ponoči je ustavil vse ure v stanovanju, ker so postale neznosno glasne. Ko so utihnile, ga je začela motiti tišina. Prvič je slišal tišino. Vakuum, strah in fiksna ideja, da bo tišino raztrgal smrtonosen krik. In že je zaslišal tanek, kot britev oster pisk, histeričen cvilež praznega prostora. Hitro je prižgal radio, vendar ga je kmalu spet ugasnil. Če ima človek dušo in če ima duša dno, potem je gospod Roman prav iz te plasti svojega bitja sovražil rock in »tiste nagačene ofarbane pedre brez glasu«. Čudno, to sovražstvo je bilo menda njegova edina strast.

Morda bi tisto noč gospod Roman celo izmučen zaspal, če se ne bi nenadoma znašel za mizo s svinčnikom v roki. Tudi list papirja se je po naključju našel pred njim. Če bi se še pravočasno zavedel, kaj

počne, bi se zagotovo premislil in odložil pisalo, tako pa je že napisal prvi verz in potem stavek in spet verz. Poskusil se je upreti, vendar je roka še naprej besnela po papirju. Spoznal je, da je trud popolnoma zaman, ker živca v njegovi desnici ni vodila njegova volja. Spet nekaj, kar hoče biti močnejše od njega. Roman se je zaklel, da bo zdržal ta napad, da ne bo podlegel provokaciji neznanih sil. Grozno, to pisanje, ti verzi, saj skribomanija vendar ni bila nikdar njegova hiba. Do jutra se je boril, potem pa je začel izgubljati moč, popustil pa je tudi zato, ker ga je vse bolj mamila odrešilna misel, da bo morda ta misteriozni diktat prinesel rešitev, morda bo tako odkril šifrantsko pravilo, morda bo končno le zvedel, kdo je pisal anonimna pisma in pritožbe. Roka se je ustavila. Kljuvanje v sencih je popustilo. Gospod Roman je prebral svoje pisanje, vendar žal ni ničesar razumel. Potrudil bi se še enkrat, pa se mu je vse skupaj uprlo, preveč ga je spominjalo na tiste čudaške verbalne produkte, ki jih je moral nekoč po službeni dolžnosti brati v neki inkriminirani številki revije *Literatura*. To pa ne vodi nikamor, tega se je dobro zavedal in se je prav zato nameraval še enkrat znebiti pisala, vendar je še v istem trenutku začutil signal, ki je s prepričljivostjo elektrošoka ukazal njegovi roki, da je spet sledila brezglavemu črkorikanju.

Pisal je celo nedeljo. Počel je ves papir, ki ga je imel v hiši, nadaljeval je na časopisnih marginah, potem je segel celo po knjigah in popisal vse prazne strani, platnice in hrbtišča. V ponedeljek seveda ni šel v službo. Njegovo stanje je bilo skrajno neprimerno za vsako resno delo, kaj šele za odgovorne naloge samostojnega verifikatorja v Ideološkem observatoriju, kjer brez potrebne zbranosti in štanovitne uravnovešenosti pač ne gre. Poleg tega pa je gospod Roman tudi popolnoma pozabil na službo. Igra z besedami je postala zanimivejša. Stavki, ki so se mu še včeraj zdeli naravnost idiotski, so postali v ponedeljek očarljivo prismuknjeni. Povrh vsega pa so se nekateri besedni sklopi že ujeli v negotove pomene. Vedel je sicer, da ga to pisanje ne vodi k rešitvi, da ne bo uspel pojasniti anonimnih pisem, vendar mu je bilo to nekaj časa popolnoma vseeno.

Naslednji ponedeljek je prišla na njegov naslov zajetna ovojnica s pečatom Ideološkega observatorija. Gospod Roman je slutil, kaj je notri, pravzaprav je že kar vedel. Z zobmi je odparal papirno zarobo in izvlekel debel snop papirjev. Seveda: mikrofotokopije vsega, kar je v tem tednu napisal. Z zadnjega lista, ki je imel glavo Ideološkega observatorija, pa je, kakor se to zdi neverjetno, prvič zvedel za gravže. Prebral je namreč, da so ga vpisali na seznam epidemije gravžev, da se mu zahvaljujejo za velikansko delo in da niso pozabili njegovih zaslug za vzorno delovanje Observatorija in da bodo prav zdaj, ko je pred njimi zadnja in odločilna bitka z najzahrbtnjšim sovražnikom naše družbe, še bolj pogrešali njegovo požrtvovalnost... Poznal je ta jezik in vedel je, kaj pomeni.

Samo še en ponedeljek je gospod Roman dočkal doma, potem so ga zaradi številnih anonimnih ovadb preverili in takoj zatem hospitalizirali na Univerzitetni psihiatrični kliniki. V tem zavodu je njegova bolezen sorazmerno hitro napredovala. Bil je miren in redoljuben bolnik, le občasno je v značilnih nevrotično profetskih izpadih zdravnikom in strežnemu osebju razlagal, da ima »zadnje pismo«, da zdaj končno »ve vse« in da lahko umre.